

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

ARAP ÂLEMİ

daha mutlu yarınlar için..

Yıl sonu çekilişinde
bir defada:

60 adet 100.000.. Lira
60 adet 50.000.. Lira
160 adet 10.000.. Lira
15 adet 50.000.. Liralık tahvil

Ayrıca
15.150 adet 1.000 liraya kadar çeşitli para
ve tahvil ikramiyeleri....

Bu çekilişin son para
yatırma tarihi:

**31 ARALIK 1973
PAZARTESİ**

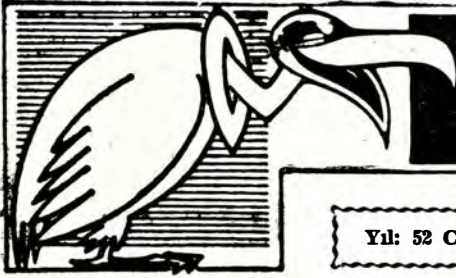
Sayın Mevduat sahiplerine bol şanslar dileriz.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 2708 — 203)

reklam moran Y 1175

AKBABA

Yıl: 52 Cilt: 26 Sayı: 1 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Aralık 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

EN KOYU LEKE!

SUCLARIN en çirkin, en başışlanmaz, en insana yakışmaz olanı hangileridir?

Öfkeyle ya da herhangi bir duygunun dürtüsüyle değil, hesapla işlenirler... Kurbanın canını yaktırmakla kalmayıp insanlığını zedeleyenler... Hiçbir savunması kalmamış, kistirlmiş, feryat duyurma olanağımlı le yitirmiş kişilerin tekrar tekrar ezilmesine yol açanlar...

Böyle şeyleri tek başlarına ya da bir çeteyle birlikte yapan kişiler kendi alınlarına kara sürmüş olurlar. Ama o suçlar devlete hizmet etme iddiasında bulunan kimseler tarafından işlenirse bunun ayıbı bütün topluma bulaşır ülkede yaşayan herkesi insanlık düzeyinin altına iter, tüm yarıtdaşların haysiyetini kendilerinin ve dünyanın gözünde beş paralık eder.

«Dünyanın» dedik...

Dış dünyanın sesine kulak verilmesini gerektiren durum vardır, gerektirmeyen durum vardır. Bizler yazık ki genellikle o ayırımı yapmaz, hattâ çoğu kere iki duruma yer değıştirtiriz:

Yabancıların bir sürü züppeliklerini maymunca taklit etmek gururu muzu kurmaz da, hakkı eleştirilerini duymak sinirleniriz dokunuruz.

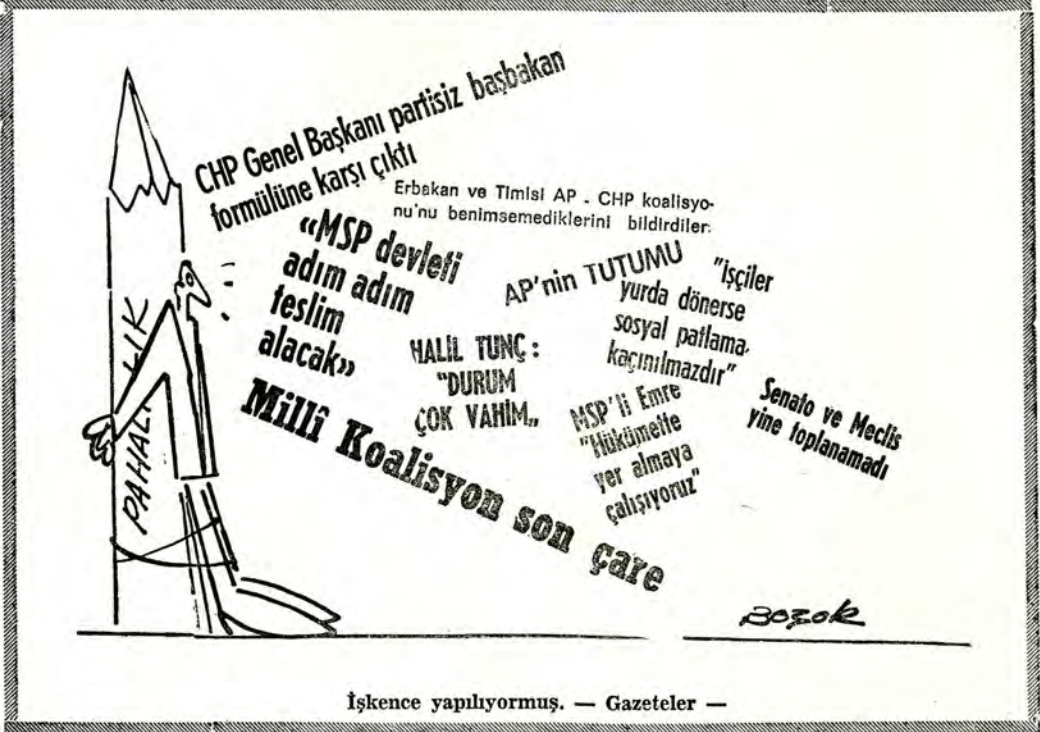
Şimdi size hiç ama hiç sinirlenme dokunmaması gereken bir yabancı eleştirisinin haberini vereceğiz.

Utunarak... Başımızı öne eğerek... Yurtdaşlarımızdan bile gözlerimizi kaçırıp yedi kat yerin dibine geçerek...

Aslında bu eleştiri bile değil. Bütün ülkelerin kamuoyuna bilgi vermek için tarafsız bir Batılı hayır kuruluşu tarafından yayımlanan yıllık rapor.

Merkezi İsveç'te bulunan Amnesty International adlı kuruluşun ne sağcılıkla ilişkisi var, ne solculukla. Dünyanın neresinde ve hangi çeşit rejim içinde olursa olsun, özgürlüğü elinden almış insanlara karşı uygulanan hukuk dışı işlemleri açığa vuruyor.

Geçen hafta yayımlanan raporda «siyasî hükümlülere» karşı birçok rejimlerin son yıllarda insanlığa yakışmaz baskılar yapmış oldukları

İşkence yapılmıyormuş. — Gazeteler —

bildiriliyor. İşkence şampiyonu ülkelerin adlarını da —ezizlerinin şiddet ve yaygınlık derecesine göre— sıralamış rapor.

Buyurun, okuyun listenin baştaramı:

«Portekiz.
İspanya.
Yunanistan.
Türkiye.
Rusya.
İrlanda.
Uganda.
Güney Afrika.
Fas.
Tunus.
Vietnam...»

Herhangi bir alanda dünya dördüncüsü olmak kolay değildir. Celâl cenneti Portekiz, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerin hemen arkasından yurdu muza bu yeri kazandırmak için sistemli ve ısrarlı çabalar harcanmış olması gerekir.

Kimse «Yalan!» diye ayağa kalkmasın lütfen. «Namussuz yabancılar iftiralarla bizi karalamaya çalışıyor. falan kabildinden gülünç iddialar duymayalım. Söz konusu milletler arası kuruluş en titiz kaynaklardan bilgi toplayan, her durumu incelerken tarafsızlığını dikkatle koruyan, kimseyi karalamaya ya da kayırma derdinde olmadığını dünyaya kabul ettirmiş bulunan ünlü bir dernektir.

Konunun üstünde durulmaması, bütün hukuk dışı eylemlerin ayıbından da büyük bir toplum lekesidir.

Onüç yıl önce bir politikacı topluluğuna karşı İstanbul'un Yassıada-sında yapıldığını söyledikleri baskıları ülkeyi bölebilecek bir kan dâvası durumuna getirmiş olanlar, öğretmenlere, öğrencilere, yazarlara, çizerlere karşı uygulanmış hukuk dışı işlemleri âdeta hoşnutsuzlukla karşılıyorlar.

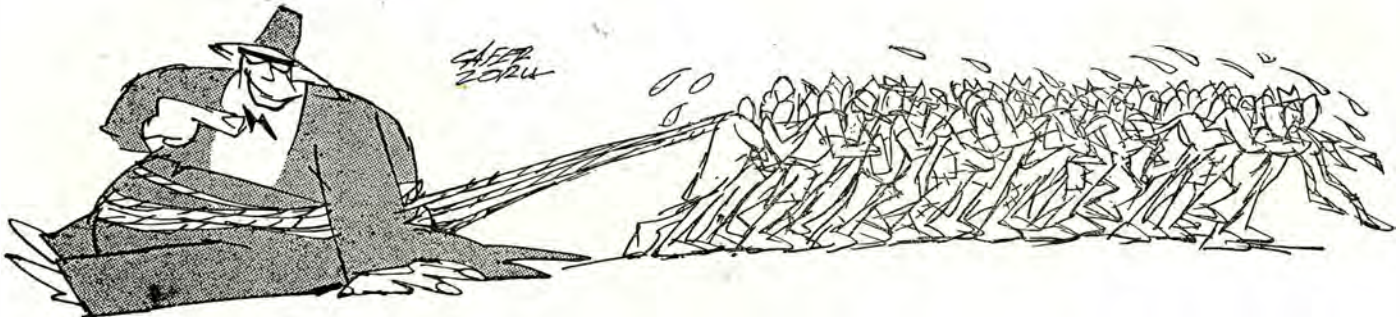
Çirkinliği bir yana, inanılmaz bir kafa miyopluğudur bu.

Eğer bir ülkede insanlığa aykırı davranışların hesabı sorulmayacaksa, baskı ortamının yeniden ilk doğuşunda herkesin kurban adayı olacağı ilân edilmiş demektir. Toplumumuzun gelişme rotasına bakılınca, öyle bir ortamın bir kere daha doğmasına izin verilirse kurbanların kimler arasından çıkacağı bellidir.

«Bir şu taraftan bir bu taraftan» gibi çocukça hesaplara karıştırılmayacak kadar ciddi olan bu sorun seçim kazanmaktan da, hükümet kurmaktan da, her türlü politik manevra hazırlamaktan da önemlidir.

Oy parmağına sürülecek akıl olan bütün politikacılar Türkiye'yi bir daha dünya işkence turnuvasında derece alabilecek bir ülke olmaktan çıkarmak için işbirliği yapmalıdır.

AKBABA

— Bu memlekette beni çekemiyorlar!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«KUYUDAKİ ADAMI ÇIKARACAĞIM»

VAKTİ zamanında büyük bir kent vardı. Çok güzel bir kentti bu. Masnavî göğü vardı... Yemyeşil denizi vardı. Güzel yapıları; hanları, hamamları, apartmanları vardı. Yalnız suyu yoktu!.. Yirminci yüzyılın ikinci yarısındaki uygarlığa ve olanaklara sahip değiller ki bizim İstanbul gibi, bol suları olsun.

İşte o zamanın o kentnin kişilerinden biri:
— Vallahi arkadaş, biz bu «Terskos» u beklersek daha çok hava alırız, dedi.

Doğru söylüyordu adam. Terskos muslukları açıldıklarında bol bol hava verirdi. Oyle ki —Tanrı göstermesin— intihar amacıyla havagazı musluğunu açmış, bir de öte yanda Terskos musluğunu açık unutmuşsanız, yine hava alrınız! Üstelik aldığınız temiz havayla daha sağlam daha dinç kalkacağınızdan, bütüştürün hayata bağlanırdınız. Oylesine bir susuzluk vardı o kentte...

Sözünü ettiğimiz kişi:
— En iyisi bizim şu arsaya bir kuyu açtırmak, dedi.

Bu işi bilen bir usta tuttu. Usta çalışmaya koyuldu. Kazdı, kazdı, kazdı. Kuyu, kuyuya benzemeye başladı.

Bir gün, birkaç çocuk, oynamak için arsaya gelmişlerdi. İçlerinden, beş yaşlarında kadar görünen küçük İsmet kuyuya yaklaştı. İçindeki adamı görünce:

— Aa! Kuyuya adam düşmüş! diye haykırdı.

Obtur arkadaşları:
— Düşme falan değil, o zaten kendi kazdı o rasını! dediler.

İsmet:
— Havır... Siz ne dersiniz devin, düşmüş işte! «Kuvudaki adamı çıkaracağım!» diyerek atıldı.

Cevresindekiler güçlüğü engel olabildiler.

Çocuğun engellenen «Kuvudan adamı çıkarma» isteği bilinç altına indi.

«Kuvudaki adamı çıkaracağım» sözü bu olaydan kalmadı.

«ABA ALTINDAN ÇOMAK GÖSTERİYORLAR»

BİRKAÇ çoban, sürülerini almış, sevinç içinde, yemyeşil, güz bir otlığa getirmişlerdi. İyi yürekli otlak sahibi, hepsine izin vermişti. Serbestçe otlatılabileceklerdi sürülerini...

Güle oynaya sürülerini yaydılar. Fakat Osman da sürüsünü yaymaya kalkışınca bozuldu. Ona engel olmak istediler:

— Sen çık bakalım bu otlaktan, dediler.

Osman, yiğit yaratılışı bir çocuktu. Direndi:

— Çıkmayacağım! Babanızın çayırını mı?!

Bu Kocaman Sözler NEREDEN ÇIKTI?

***** KENAN AKINCI *****

Birçok değerli atasözleri ve en az onlar kadar yaygın ve değerli «devim» ler vardır dilimizde. Rastgele söylenmiş değildir bunlar. Oldukça ilginç kaynakları, öyküleri vardır. «Ye kürküm ye», «Ayağının altına karpuz kabuğu koymak», «Ağızdan baklayı çıkarmak» (Hani şu küfürbaz Derviş Mehmet'in baklası), «Tut kelin perçeminden», «Benden sonra tufan», «Hamamda türkü söylemek», «Ne şiş yansın ne kebab», «Çanına ot tikamak». Daha nice nice, az sözcükle çok anlam taşıyan özlü sözlerimiz vardır böyle. Dedikimiz gibi hepsine kaynak olmuş bir durum ya da öykü vardır bunların.

Nerden geldiklerini ve anlamlarını zaten bildiğiniz bu tür sözler üzerinde durup zamanınızı almayacağız. Duyar ya da okur okumaz sahiplerini hatırlayacağınız başka birtakım sözler vardır: «Kuyudaki adamı çıkaracağım», «Biz sanduktan çıktık», «Geçirirsek demokrasinin yüzüne şal örteriz», «Aba altından çomak gösteriyorlar», «Biz koçlar kafamızla dövüşürüz», «Herkes eteğindeki taşı döksün», «Ak günlere...», «Anahtar bizdedir» gibi. İşte bu yazıda, bu sözlerden birkaçının nereden geldiklerini öyküleriyle anlatacağız.

Çekişmeye, çekişmeye başladılar...

O sırada otlağın sahibi geldi:
— Nasılsınız çocuklar, ne var ne yok?... Kardeş kardeş geçiniyorsanız değil mi? dedi.

Obturleri:
— Oo çok iyi anlaşıyoruz... diye başlayınca, Osman atıldı:

— Beni sokmak istemiyorlar!... Bana engel olmak istiyorlar!...

Çobanlar, mal sahibine çaktırmadan yan gözle Osman'a baktılar; sözünü değiştirmesi için:

— «Şu sopayı görüyor musun? Bununla senin kafanı kırarız, öyle konuşma!» der gibilerden, sırtlarında ki abaları aralayıp, ellerindeki çomakları gösterdiler.

Kuru gürlütiye pabuç bırakmazdı Osman. Korkusuzca durumunu bildirir:

— Aba altından çomak gösteriyorlar! dedi.

O olaydan sonra da herkesin sırtında bir aba, elinde bir çomak görür oldu.

«HERKES ETEĞİNDEKİ TAŞI DÖKSÜN»

BU söz, çocuklar arasındaki bir mahalle kavgasından kalmadı.

Eskiden çok olurdu böyle kavgalar. İki ya da daha çok grup çocuk; ufacak, anlaşmaz bir nedenle ya da herhangi bir şeyi elde etmek için savaşa tutuşurlardı. Bugünkü gibi modası sık sık değişen giysiler değil, dümdüz bir entari giyerdi çocuklar. Kavgası sırasında entarinin eteğini kıvrır, karşı çeteye atmak için topladıkları taşları doldurup, bir yere sıperlenirlerdi.

Savaşta kesin bir sonuç alınmayınca, uzlaşma yoluna başvurulurdu. Bu durumda iki yan da güvensiz olduklarından, eteklerindeki taşları atmaz, öylece kuşkuyla yaklaşırlardı birbirlerine.

İşte bu biçimde oluşup sonuçlanmış bir kavgadan sonra, gruplardan birinin başkanı olan küçük Ferruh:

— Herkes eteğindeki taşı döksün, öyle konuşalım... demişti.

«AK GÜNLERE!.. AK GÜNLERE!..»

MAHALLENİN çocukları çok iyi anlaşıyor, güzel güzel oynuyorlardı. İçlerinden üçü dışında tümü yoksul çocuklardı bunlar. Yalnız o üçü: Oğün, Bugün ve Akgün, oldukça varlıklı ailelerin çocuklarıydılar. Aileleri onları, yoksul arkadaşlarını şölene çağırarakla görevlendirmişlerdi. Bakıp besleyecekler, giydireceklerdi bu yoksul çocukları.

Oğün'ün çağrısı üzerine Oğünlere gittiler. Birçok günler Oğünlere kaldılar. Oğünler, kimi iyi karşılamış, iyi beslemiş, iyi giydirmişti onları. Kimi de tam tersini yapmış; aç, çıplak, yalınayak, başkacak görürmüşlerdi...

Sonunda çocuklar:
— Oğünleri bırakıp Bugünlere gidelim, dediler.

Bugünlere geldiler... Bugünler, bütüştürün dengersiz bir aileydi. Örneğin, çocuklar yemeklerle... Ev sahipleri, çorba içmeleri için çatal veriyor, bal-börek türlerinden yiyecekleri yüksek bir yere koyup.

— Hoplayın, zıplayın; erip alablirsiniz yeyin... diyorlardı.

Çocuklardan pek azı birşeyler kopardı. Büyük çoğunluğu yoksun kaldı.

Giyecek sorunu da bir başka şenlikli Otuzbeş numara ayakkabı giyene yirmilki numara çocuk patisi veriliyor; hiçbir giyme gereksinimi olmayan, birkaç o kadar daha giydiriliyordu. Çocuklar pek tedirgin diler. İçlerinden Bülent adındaki:

— Arkadaşlar, Oğünlerde iş yoktu Bugünler daha da berbat... Biz en iyisi Akgünlere gidelim, Akgünlere... dedi.

İşte bildiğiniz «Ak günlere» sözü oradan kalmadı.

«ANAHTAR BİZİM ELİMİZDE»

BAKKAL, dükkânının anahtarını kaybetmişti. Bakı, bir çocuğu, bir şeyler almak için gelmişler, mağazanın önünde bekletiyorlardı.

— Çocuklar, anahtarımı düşürmüştüm. Şöyle arayın da, buluverin şu nu... dedi.

Çocuklar seferber oldular. Adamın gediği yolu bir güzel aradılar... Sonunda Necmettin adındaki afece:

— Ben buldum!... Anahtar bendel diye bağırır.

— Getir de açalım kapıyı, dediler. — Alın, açın... deyip, verecekmiş gibi yapıyor; sonra da oradan o rayı koşup şaşırtmaca yaparak, öbürlerini ardından koşturuyordu.

Necmettin'in bulduğu anahtar, Bakkal'ın aradığı anahtar değildi oysa. Pek pash, pek küflü bir şeydi bu. Biraz eğelenir, törpülenirse işe yarayabilirdi belki...

Kenan AKINCI

Yazısız

YILDIZLAR KOALİSYONU

«73'ün olayı seçilsin: Koalisyon

Başbakan adayına her parti bir istasyon

Biz de Yıldızlar ile yapalım Koalisyon,

Kavga, gürültü değil, kokuyor; parfüm, losyon...»

Başbakan:

ÖZTÜRK SERENGİL

Haydi kızlar yapalım hemen Koalisyonaj,
Resimlerimiz çıksın basında tıraj tıraj
Hepinize birer kat, birer kotra, birer yat,
Arabınıza gara, cebinize mangıraj...

Devlet Bakanı ve Hükûmet Sözcüsü:

ZEKİ MÜREN

Sayın Serengil ile çalışmak zevktir bana,
Özel mikrofonumla çıkarım programa,
Bu samimi, bu içten topluluk sevicek
Çünkü Merhaba olsun, bütün dosta düşmana...

Devlet Bakanı:

SEVTAP ÇETİNKALE

Özgürlüğü içeren tutum izleyeceğim,
Her imama bir dansöz armağan edeceğim
Meşhur olmak isteyen gelsin benim yanıma
İmamın Karısından bir vize vereceğim...

Millî Eğitim Bakanı:

TÜRKÂN ŞORAY

Ben de katılıyorum Öztürk Bey'e severek,
Neşeli bir topluluk... Var mı şüpheye gerek?
Kalemimin gücüyle yazarım kitapları,
Bizzat ders de veririm, okullara giderek...

Dışişleri Bakanı:

AJDA PEKKAN

Atina'nın, Roma'nın, Paris'in yolunu mu?
Benden daha çok bilen, mum yaksan
bulunur mu?
Dostları unutmadım, valizler hazır ama,
İlk gezimde Öztürk'e getirmesem olur mu?..

İçişleri Bakanı:

MELEK GÖRGÜN

Ben oldukça gezecek, kurtla kuzu yanyana,
Azılı eşkıyalar olur polistan yana
Kuracağım en modern bir zabıta ordusu
Hepsi bikini mayo, hepsi de birer Nana...

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı:

SERPİL ÖRÜMCER

Bugünkü enerjiyi yüz misli yapacağım,
Kalblerin enerjisi olsun güzel bacağım
Hem film, hem sahnede şarkı ile oynayıp
Alkış ve ışıklardan kaynak yaratacağım...

Turizm ve Tanıtma Bakanı:

BAHAR ERDENİZ

Yerli, yabancı görsün, nasılmış bizde deniz,
Turisti plajlarda mutlu eder bendeniz
Sahil, yayla ve vâdi... En tabii güzellikler,
El değmemiş meyveler sunar Bahar Erdeniz...

Millî Savunma Bakanı:

SEVDA FERDAĞ

Silâha gerek var mı? Tırnaklarım dururken,
Düşmanın gözü şaşar, bacağıma bakarken
Kalçam, hava alanı... Göğüslerim de radar,
Görün beni, düşmanın çirasını yakarken...

Adalet Bakanı:

FİGEN HAN

Gençler mutlu olacak, gerçekleşecek rüya,
Gözler gönüller doysun, herkes girsin sıraya
Her yere koşacağım, açılacak kucağım
Kimse diyemiyecek: Adaletin bu mu ya?...

Gümrük ve Tekel Bakanı:

SEYYAL TANER

Sıkı kontrolümde olacak bütün gümrük,
Getirmeyen geçemez sık ve şahane bir kürk
Soyup arayacağım, sınır kapılarında,
Sağlam gençlere serbest, geçemez hiçbir çürük

İmar - İskân Bakanı:

FERİ CANSEL

Her yurttışa bir konut... Umutsuzlara umut...
Alt kat, orta kat, üst kat... İstedğin kadar tut
Asansör, kalorifer, soğuk - sıcak banyolu,
Çifte gömme dolaplı evlerle dolmalı yurt...

Spor Bakanı:

ÖZCAN TEKGÜL

Hiçbir genç kalmayacak kahve köşelerinde,
Güreş öğreteceğim: Bel Sarması ve Künde...
Göbek atma maçları yapacak dansözlerim,
Her stadın geliri milyon olacak günde...

Orman Bakanı:

GAZİNOCULAR KRALI F. ASLAN

Dağı, taşı, bozkırı bezeyerek yeşile
Milyonlar dökeceğim: Çama, selviye, güle
Gazinomda toplayıp sonra bütün kızları
Ormana gideceğim birlikte eğlenmeye...

GÜVEN OYU

İşte sayın okurlar, koalisyonu kurduk,
İçimiz ferahladı, yerimize oturduk
En çetin sorunları çözecek inanırım
«Güven Oyu» ne demek? Bütün millete sorduk.

Fikret YILMAZ

— Mevlâna bütün dünyada anılıyor. —

Akbaba

**YENİ YILDA
YUMURTA-
LAYACAK!**

Akbaba YENİ YILA BÜYÜK
YENİLİKLER VE SÜRPRİZLERLE GİRİYOR...
BAMBAŞKA BİR MİZAH İÇİNDE
AKBABA'NIN YUMURTASINI HER HAFTA
TAZE TAZE OKUYALIM... VE
ZEVKTEN DÖRT KÖŞE OLALIM
YUMURTA'DA NEŞEMİZİ BULALIM...

Yumurta

MMHABBETİMİZ DAİMA YUMURTALI OLSUN

Suavi Süalp

İN RAFADAN VE KAFADAN MİZAHIYLA
ZEKİ BEYNER'İN EN OMLETLİ
ÇİZGİLERİYLE TAVUK, YARCA, PİLİÇ
VE CİVCİVLERİ GIDAKLATACAK, HİNDİ
KAZ VE ÖRDEKLERİ UYUZ EDECEKTİR...

Yumurta'da

YUMURTALI SOHBETLER ☆ KADIN VE SODA ☆
VAZELİN KUTUSU ☆ TOSUNA SOR ☆ HAİN
ZÂLİM VE GADDAR İLÂNLAR ☆ KALINLAR-
IMIZI TANIYALIM ☆ HAFTANIN PERİŞAN TIP-
LERİ ☆ YUMURTANIN SARISI ☆ OSMAN BEYİN
KARISI ☆ YERE DÜŞTÜ YARISI ☆ HAMİYETİ
SEVENLER ☆ AHÇIMIZ NE YİYOR Kİ ☆
AYAK FALI ☆ ELEŞTİRİ KARİŞTİRİ ☆ CENNETE
GİDENLER ☆ YUVANIZI YAPIYORUZ ☆ TRT VE DDT.
GERİSİNİ AT SEPETE...

**YUMURTA: GÜLEMİYENLERE GÜLDÜRMECE ☆ ANLAMİYANLARA
BİLDİRMECE ☆ ATLIYAMAYANLARA ATLATMACA ☆ PATLIYAMİYANLARA
PATLATMACA ☆ KONUŞAMİYANLARA DİL ☆ CERYANSIZLARA PİL ☆
AKILSIZLARA AKIL VERECEK VE BÜTÜN MİZAH PİYASASININ
SİNİRLERİNİ GERECEKTİR... YENİ YILA YUMURTALI Akbaba İLE
GİRENLER BİR SENELİK NEŞELERİNİ BULACAKLARDIR!..**

İSTANBUL SOKAKLARI HEM GENİŞTİR HEM DARDIR BURHAN ESEN

İSTANBUL mu dediniz... Lâzımı unutmayın da size o kocaman şehirde geçmiş serüvenimizi anlatayım. Cumhuriyetin yeni ilân edildiği günlerde ustam Kör Yusuf'la uslara almak için gittiğimiz oraya. Sizin anlayacağınız ustam berberlik yapardı, ben de çırağı idim. Sirkeci otellerinden birinde geceleyecektik. Adı otel ama, eski hanlardan farklıydı. Yatağa girince aldı mı bizi bir kaşınma. Sanki uyuz olmuştu. Kaşın babam, kaşın. Eterimizi kopacak neredeyse. Dayanamadım:

— Usta, dedim, tahtakurularının hücumuna uğradık galiba. Sabaha kadar yeyip tüketecekler bizi.
— Yalnız tahtakurusuna yem ol sak yine iyi. Tekmil haşarat üzerimi ze marş marş etmiş benziyor.

— Bit de var mıdır?
— Hem de kemiklisi...
Usta meşhur yakası açılmadık küfürlerini peşpeşe sıralamaya başlamıştı. Otelcisi, belediyesi hisselerini bol bol alıyorlardı.

— Kalk gidelim! dedi.
— Nereye? Gece yarısı geçti.
— Sabahçı kahveye gidelim. Uyumaya imkân yok. Ancak körkütük kendini bilemiyecek kadar sarhoş gelersen...

Yatan öteki yolcuları göstererek devam etti:
— Bunlar gibi horuldarsın. Ben gidiyorum, senin rahatın yerindeyse kal. Buraya yatıp uyumaya geldik. Belesen kan bankasına kan veremeye değili...

Saat gecenin ikisiydi. Sessizce çıktık odadan. Kapıdan dışarıya çıkarken kâtip uyanmıştı:

— Nereye gidiyorsunuz hemşerim?
— Uyuyamadık...
— Neden ki?
— Haşarattan. Ufaklık dolu yahtakurular.

— Töbe di... O nasıl söz? Menşur Hacı İrbam Paşa ütelinde kehle yaşıyabilir mi? Her gün filit atıyoz. Alın şu pompayı. Gözlerini nişanlı yarıktan sıkın üzerlerine. Gebersin namussuzlar.

Usta, pompayı eline aldı. Burnuna götürüp kokladı, masanın üzerine bıraktı:

— Dalga mı geçiyorsun bizimle. Bunun içi suyla dolu. Karınlarını doyuran tahtakurularına üstelik sakalık mı ettireceksin bize?

Kâtip sırttı:
— O su bildiğin sulardan değil...
— Halis terkos. Burnuna götür de kokla.

— Okunmuş sudur bu. Siktin mıydı canlı böcek komaz. Sizin odada üç kişi daha var. Onlar gık diyo mu? Ütelde ırahat etmek için ya körkütük serhoş olacaksın, ya da yuku hapı yutacaksın. Löbetçi ezzeneden ikişer hap alıp yuttuktan sonra furun kelleleri yatağa. Sabah kaçta uyardırayım onu söyleyin...

Usta öfkelenmişti büsbütün. Kâtipin üstelik maytap geçmesine kızmıştı. İçinden:

— Ah küfür etse de ferahlasa! di-

ye dua ediyordum. Küfür etmez de susarsa, durum kötüleşirdi. Kavga ya başlardı o zaman. Küfürleri yağdıra yağdıra dışarıya yürüdü.

Cadde boyunca yürüyor, sabahçı kahve arıyorduk. İki taraf otellerle doluydu. Kör Yusuf onları gördükçe derdi tazeleniyor, basıyordu gamotayı:

— Ulan sizi otel diye açanların...
— Ruhsatına damga vuranın, imza çakanın...

— Uyuyacağım diye içine girenin...
Hızını alamamıştı. Yüksek sesle bağıra bağıra küfürlerin yakası açılmadığını caddeye boşaltıyordu. Bir beğçi peşimize takılmıştı:

— Olduğunuz yerde dinelin, diye bağırdı. Bekçi Hıdır, durun dedi miydi, emir budur, yürümek yoh!

Ustanın nasırına basmıştı:
— Durduk ne var?
— Kime küfür ediyonuz?
— Sana ne yahu?...

— Hükümete senkif ediyosanız şap gibi yanarsınız hal...
— Belâya bak. Bizim hükümetle alış verişimiz yok.

— Çeyrek saatir kime sövüyünüz zabaha karşı?
— Sana ne birader? Ağzının kâhyası mısın?

— Bekçi Hıdır, diğnemez dırdr. Yörüyün karakola.
— Suçunuz ne?

— Hükümetin şansınanavelasını tahgir...
— Yahu hükümeti sokma araya. Onunla işimiz yok dedik ya.

— Kime küfrettin öyleyse?
— Çek git başımızdan be. Oteldeki haşarattan yeni kurtardık yakamızı. Bir de yavşak gibi sarılma.

— Viyyy bekçiyeye karşı mı gelin? Yörü... Yörü de gonsere anlat derdini.

— Yahu bizim konserlik, ince saz. lık işimiz yok. Tahtakurularına küfür ediyoruz. Otel ufaklıkla doluydu. Uykusuzluktan ölüyoruz. Bir de sana mı meram anlatacağız?

— Nezarette ırahat uyursunuz, yörüyün...

Usta diretir gitmez. Bekçi sarılmış yakasına. Baktım iş büyüyecek, Kör Yusuf'un öteki yakasını da ben toparladım:

— Yürü usta.
— Ulan sen de mi başladın su kaçırmaya?

— Çaresi yok. Bekçiye hendek atlatmaktansa, karakolda komiserle lâl anlatmak daha kolaydır.

Bir kolunda ben, ötekinde bekçi sürükleye sürükleye götürüyorduk. Hani görenler beni sivil polis sanırlardı. Karakoldan içeriye girince bekçi:

— Susun, şamata etmen, dedi, gonsere uylu.

Usta, uykulu falan dinler mi? Hâlâ bağırıp çağırıyor:

— Hırsızlar mahalle aralarında serbestçe dolaşırken, bizi posta ettin diye sana karpuz kabuğundan bir madalya takarlar, diyordu.

Gurultu üzerine komiser uyanmıştı. Kendini evde sanıyor:

— İşe geç kalacağım, bulun şu çizmenin tekini... diye söylüyor.

Bekçi böyle durumlara alışkın olmalıydı. Komiserin yüzüne hafifçe fiskeler vuruyor:

— Karakoldayız, löbetçiyiz gonsere, diyordu, zatın kestirdi emme bekçi Hıdır kırpmağı gözünü, diğnemedi gönül hatır. Aha bunları posta ettim, getirdim.

Komiser gözlerini ovalaya ovalaya ayağa kalkmıştı.

Ustanın üzerine doğru yürüyordu. Çingar çıkacak sanmıştım. Komiser şaşı gözlerini Kör Yusuf'un üzerine dikmiş, dikkatle bakıyordu:

— Vay ulan... Usta ne arıyon buralarda?...

Çok geçmeden Usta da komiseri tanımıştı:

— Ustura Ömer senin için dikmiş tuamaz derlerdi ama, bu sefer iyi iş araklamışsın...

Birbirlerine sarılmış öpüşmüşlerdi. Komiser bekçiye:

— Ko' bize çay getir, dedi.

Bekçi gidince:

— Bak Yusuf usta, dedi, vukuat işledin de öyle posta edildin ben seni tanımıyorum, ustam değilsin. Doğrusunu anlat şimdi?

— Şu oğlan çırağımdır. Sirkeci'de otellerden birine gittik. Ne kadar haşarat varsa üzerimize hücum etti. O öfkeyle yolda otele küfürü basıyor, kalaylanırdık yanını bırakmıyordum. Bekçi karşımıza çıktı. Sen hükümete sinkef ediyorsundur diye tutturdu. Ne dedikse lâl anlamadık.

Komiser:

— Hepsi bu kadarsa zararı yok. Ama karakola gelmemek için bekçiye dırendin, kalayından ona da hisse vermeye kalktıysan karışmam. Bilirim, ağzın biraz ayarsızdır.

Bu sefer bana döndü:

— Bana neden Ustura Ömer derler bilir misin? Ben de senin gibi Yusuf ustanın yanında çıraklık ettimim daha bacak kadarken. Usturanın biri hoşuma gitmiş, bir gün dükkandan kalk gidelim etmişim. Çocukluk işte. Aklımız erse yapar mıyız?

Kör Yusuf:

— Yediğin dayığı da anlatsana... dedi.

— Dayak da dayaktı ha... Hâlâ tadı damağımdadır...

Bekçi çayları getirmişti.

— Hıdır, dedi, niye getirdin bunları karakola?

— Küfür yağdırıyordu aha şu kart olanı. «Kime söğün?» diye sordum. Cuvap vermedi. Hükümetadır deyil karakola dâvet ettim. Enrmini diğnemedi. Yanındaki yardım etti de zorla getirebildim.

Komiser daktilonun başına geçti:

— Kusura bakma usta, ifadeni alacağım...

— Etme Ustura, şakanın sırası değil. Zati uykusuzluktan helâk olmuşuz.

— Gereğini yapmazsam bekçi görev yapmaz. Adam kayırdığı mı zan neder. Şimdi sorularına cevap ver: Adın, soyadın?

— Bilmez' gibi ne soruyorsun birader?

— Olayı anlat...

— Az önce hikâye ettik ya. Kulak vermedin miydi?

— O başka, bu başka. Şimdi resmen anlatacaksın.

Usta anlatıklarını tekrarladı. Komiser söylediklerini daktilo etti:

— İmzala şu zaftı...

— Ülen Ustura sahiden mi zabıt tuttu?

— Sahisi yalanı var mı? Görevimi yerine getiriyorum. Karşıma değil de, babam çıksaydı yine aynı şeyi tekrarlardım.

Yusuf Usta kızmıştı:

— Al şu parayı, dedi.

— Ne parası?

— İçtiğimiz çayların...

— Olmaz usta, çayları ben söyledim.

— Resmi görev esnasında özel çay ısmarlayamazsın.

Komiser, Ustanın parlamak üzere bulunduğunu anlamıştı. Daktilo makinesinden çıkardığı kâğıdı yırtmıştı:

— Şaka ettim usta. Bana kızmadın ya?...

— Çingeneyi padişah yapmışlar, önce babasını asmış, diye bir lâl vardır...

— Dua et ki suçsuz düştünlüz karakola. Yoksa kolay kolay yakayı elimden sıyramazdınız... Haydi uğurlar olsun.

Usta karakoldan çıkar çıkmaz yine bol bol kalay harcamaya başlamıştı:

— Gördün mü ulan başımıza gelenleri... Yağmurdan kaçarken doluya, tahtakurusundan illallah derken, bizim piçkurusu Ustura'ya çatık. Gecemiz çok eğlenceli geçti. Hay böyle gecenin gelmişini, geçmişini, geleceğini...

Burhan ESEN

— Paramızın satın alma gücü düşüyor. —

KÖPRÜDEN İLK KİM ATLAYACAK? SULHİ DÖLEK

«Darius: (M.Ö. 550 - 486) Pers hükümdarı. İstanbul boğazına teknelerden bir köprü kurarak Asya ile Avrupa'yı ilk birleştiren kişi.»

BİR varmış, bir yokmuş... Bundan aşağı yukarı yirmi beş yüzyıl önce, Darius adlı bir kral yaşamış. Sonradan I. Darius, ya da Büyük Darius adıyla bilinecek olan bu hükümdar azgın mı azgın, yırtıcı mı yırtıcıymış. Orduları ile eşi az görülmüş bir istila hareketine girişmiş. Ellinden bir uçar kuş kurtulabiliyormuş. Önüne çıkam kese biçer Anadolu'yu da fetihmiş günün birinde. İçindeki savaş ateşi sönmemiş ama, önüne deniz çıkmış. Savaşçılar boğazı geçemeyeceklerini görünce bineklerine çış demek zorunda kalmışlar.

«Durmayın,» demiş Darius savaşçılarına.

«Ne yapalım peki?» demiş bir komutan.

Başka yapacak bir şey bulamayan Darius, «Ne yapalım?» diye soran komutanın boynunu vurdurtmuş. Sonra ötekilere döndü:

«Durmayın,» demiş gene.

Bu kez «Ne yapalım?» diye soran olmamış. Önde gidenler suya girip yürümeye koyulmuşlar. Arkadan gelenler de çaresiz, inek gibi onların peşinden gitmeye başlamışlar. Düşünürseniz; suyun altında bir yol bulunması umudu vardır da, adamın kafası baltayla uçurulunca bir daha ayağa kalkıp yürümesi ihtimali oldukça zayıftır.

Darius'ın savaşçıları suyun altında yol bulmuşlar mı bilinmez. Tarihçilerin bu konuda tek bildikleri, adamların su burunlarına yükselene kadar yürüttükleri, sonra da «Glurk» diye bir sesle gözden kaybolduklarıdır.

Geriden yürüten savaşçılardan biri, sıranın eninde sonunda kendisine geleceğini görüp kafasını çalıştırmış. Çıkması ortaya:

«Durun,» demiş. «Ben karşıya nasıl geçileceğini biliyorum.»

Darius atını bu atılğan savaşçıya doğru sürmüştü. İş çıktığını düşünen cellât da, «altasını bilemeye ara vermeden kralın ardısına koşmuş.

«Konuş!» demiş Darius. «Boğaza bir köprü kuralım,» demiş savaşçı.

«Ho, ho, ho!» diye gülmüş Darius, cellâda işaret ederek «şakır» adamlar: severim ben. Ama dokuz onbeş vapurunu bekleyelim deseydin daha çok eğlendirirdin beni.»

Adam bakmış kelle gidiyor, yitmiş:

«Aman etme! Köprüntün nasıl kurulacağını söyleyebilirim.»

«Konuş!» diye gürlemiş hükümdar. «Kelleni kurtarmak için çok az zamanın var.»

«Alimicçik masalımı bilir misin yüce kralım?»

«Behey budala! Bırak masalı talan, yoksa kendin masal olacaksın.»

Adam bir solukta söylemiş:

«Alimicçik taşları üstüste kovup ağaca çıkmış. Biz de balıkçı teknelerini uçuca bağlayıp geçeriz karşıya.»

Bu sözler üzerine savaşçısını şap diye alından öpmüş Darius:

«Pes doğrusu!» demiş. «Ben senin kadar akıllı adam görmedim. Böyle olunca da, önümüzde iki yol var: Ya sen benim yerime kral olursun ya da...»

Birinci yolun nasıl olsa gerçekleştireceğini bilen ve ikinci yolun ne olduğunu kestiren cellât, görevini oracıkta yerine getirmiş.

«Başka parlak buluşu olan var mı?» diye sormuş Darius.

Kimseden ses çıkmayınca, herkesin en akıllısı olduğuna yeniden inanan kral, balıkçı teknelerinin uçuca bağlanarak boğaza bir köprü yapılması için buyruk vermiş.

Darius'un veziri, kollarını sıvayıp işe girmiş. Yapılan işe gözetilerek

etmekle kalmayıp kıcından terler damıyarak çalışmış kendisi de. Tekneler ucuca bağlanmış Avrupa yacasına kadar. Sonra bunların üstüne tahtalar düzümüş Ordu'nun geçebileceği bir yol hazırmış artık. Vezir, Darius'un karşısında durup seiam çıkmış:

«Köprü hazır kralım,» demiş. «Destur verirsiniz ordu geçsin.»

Vezir umuyormuş ki, kral kendisinin canını dişine takarak çalıştığını unutmayacak, «Bu kadar yoruldun vezirim,» diyecek. «Köprüyü sen aç. Köprüden ilk sen geç.»

Hiç de böyle bir şey dememiş Darius. Atına binmiş. Ordusunun başına geçmiş. O anda da şeytan girmiş herkesin kafasına. Köprüntün yapılma amacı falan unutulmuş.

Köprü yapma düşüncesini ortaya ilk atan savaşçının kardeşi:

«Köprüden ilk geçme hakkı kardeşimindir,» diye bağıryormuş. «O hayatta olmadığına göre de, bana düşer bu.»

Tekneleri köprüntün yapımında kullanılan balıkçılar önce geçmek istiyorlarmış. Köprüntün yapımında çalışan savaşçılar önce geçmek istiyorlarmış. Bazıları da hiçbir nedene dayanmadan, sırf önce geçmiş olmak için önce geçmek istiyorlarmış. Darius epeyce kelle uçurtuktan sonra durumu bir düzene sokabilmiş. Atının sırtında, savaşçıların önünde yerini almış.

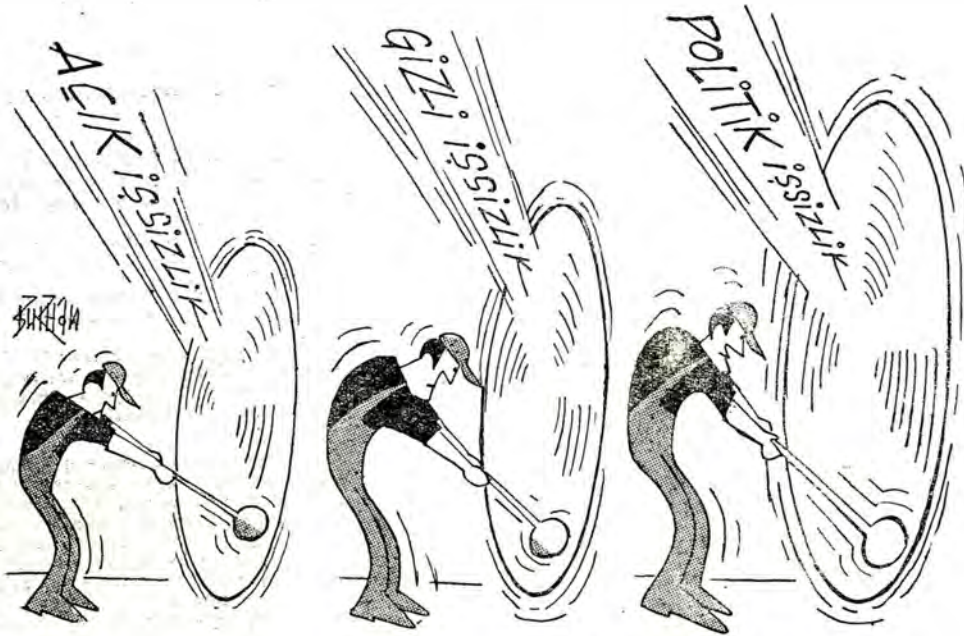
Darius'un ardında yürüten vezir ise ikinci olmayı onuruna yedirememiş. Boğazın tam orta yerine geldiklerinde, durup avazı çıktığı kadar bağırması:

«Duyduk duymadık demeyin! Darius köprüden ilk geçen kişi oldu telki ama, ben de kendimi denize atarak köprüden ilk intihar eden kişi oluyorum.»

Taşıdığı ağır silâhlar yüzünden kimsenin onu kurtarmasına zaman kalmamış Atlar atlamaz sulara gömüüp günış vezir.

Kıssadan hisse: Birinci olmak isteği, insanlarda önüne geçilmez bir hastalık. Biliyoruz ki, eninde sonunda hastanın biri çıkacak ve kendini Boğaz Köprüsünden aşağı atacaktır. Ondan sonra da bütün gazeteler on sayfalarına bir karış harflerle yazacaklar:

«Boğaz Köprüsünden ilk intihar.» Kafasında böyle bir düşünce yatan akıllılara duyurmayı borç biliriz. Bu rekor ikibin beşyüz yıl önce kırıldı Kendinize başka bir birincilik arayın.

TEHLİKE ÇANLARI!

Yazınız

Almanya politik sebeplerle, artık Türk işçisi istemiyor — Gazeteler —

IHSAN gözlerini Ha-
liç'in kirli sularına
dükmiş düşünüyordu.
Hayatta dikili ağacı olma-
dığı gibi tam anlamıyla
bir işsizdi. Vaktiyle iyi
bir aileden geldiğini, ba-
basından kalan mirası şü-
rup gibi içtiğini, çok esas-
lı gürlere gördüğünü, su gi-
bi Fransızca, İngilizce, İ-
talyanca bildiğini kendin-
den başka kimseye anlata-
mamıştı... Paşazadeydi...
Babasından kalan paranın
onu ömrünün sonuna ka-
dar idare edeceğini san-
mıştı ama, araya giren gül-
zel kadınlar, iskambil kâ-
ğıtları şişe şişe şampanya-
lar bu parayı nedense bir
kaç senede silip süpür-
müştü... Sonra devir de-
ğiştiklerinden sülâlesinin for-
suyla yağlı bir iş bulama-
mıştı...

İhsan kırkının üstünde
olmasına rağmen rahat ra-
hat elli gösteriyordu. Asa-
letini belli edecek bir el-
bisesi de kalmamıştı. Vak-
tiyle İngiliz kumaşından
olduğunu yalnız kendi bil-
diği elbiseleri tahta bezi
olacak kıvamda gelmişti.
Gömleğinin yakası erimiş-
ti. Yılan rengine dönmüş
kıravatı boynuna onu boğ-
mak ister gibi düğümlü-
dü.

Önceleri bir bekâr oda-
sında kalıyordu. Fakat pa-
rayı veremediği için kapı
dışarı edildiğinden beri
büyük camilerin tuvaletle-
ri civarında karanlık ve
soğuk köşelerde yatıyordu.

Sakalları da uzamış, â-
deta Sefiller romanındaki
Jan Valjan'a benzemişti.
Sülâlesinden kalma dok-
sanlık bir ihtiyar halası
vardı.

Vanıköy'de, yıkıldı yı-
lacak bir halde olan yalı
belki de Karadenizli mü-
teahhitler tarafından al-
mış daireli bir apartman
yapılmıştı. Son bir ümitle
halasına gidebilir miydi?

Sevnişaz hala onu tanı-
yacak mıydı?... Domatesi
bile yumurta zannedecek
kadar ihtiyardı. Sonra o-
tuz senedir uğramamıştı...

İhsan maziye doğru e-
saslı bir kalay salladı...

Paşazadeliğin içine ettiğini
birkaç kelimeyle hülâsa
etti. Keske fakir bir sülâ-

en iyisi dilen- mek mi?

leden gelseydi. Hiç olmasa,
biftek, şampanya, hav-
yar, Paris, Londra gibi
şeyleri tanımaz, yokluğun
hesabını daha iyi yapardı.
Şimdi yapacak hesabı bi-
le yoktu.

İhsan âcizliğinden değil
de unutulmuşluğundan ağ-
ladı. Elinin tersiyle göz-
yaşlarını sildi... Burnunun
dibinde içli bir ses konu-
tu:

— Şunu alınız. Ben bu-
gün üniversite imtihanını
kazandım. 80 tutturdum.
Çok sevinçliyim...

İhsan avucuna konan
iki buçukluğa baktı. Kız,
sevinçle uzaklaşmıştı.

İhsan bir an düşündü.
Ne diye dilenmiyecekti...
Mirasyediyken de parayı
kazanmak için bir çaba
mı harcamıştı. Paralar
hep avucuna zahmetsiz ge-
lip gitmişti. Demek ki di-
lencilikle mirasyediliğin
benzer yönleri vardı...

İhsan kıyafetinin dilen-
mek için çok müsait oldu-
ğunun ilk defa farkına
vardı... Köprü'nün üs-
tünden binlerce adam
geçiyordu. Bu binlerce a-
damın binlerce ümidi var-
dı. Bu ümitlerinin gerçek-
leşmesi için dilenciye pa-
ra verirler, dilenci de on-
ların arkasından dua e-
derdi. Basit lâflar: «Allah
ne muradın varsa versin»,
«Allah sana daha çok ver-
sin», «Allah seni nasıl bi-
lirse öyle yapsın» gibi...

İhsan avucuna baktı...
Açacaktı bu avucu... Ora-
ya cömeldi... İlk önceleri
utandı. Avucunu yarım
yamalak açtı. Fakat yirmi-
beşlikler, ellilikler düşme-
ye başlayınca avucu ada-
maklılı açıldı... İhsan her
para atılışında bir iki dua
salıyordu. Ağzının için-
den ve anlaşılmayan bu
kelimeler insanları ruh
huzuruna kavuşturuyordu.
Birkaç saat içinde İh-

san'ın özü para dolmuş-
tu. İhsan daha önce dilen-
cilerde gördüğü gibi, pa-
ranın bir miktarını cebine
indirdi. Ortada bir iki on
kuruşluk bıraktı. Gelen
geçen para yağdırmaya de-
vam ettiler.

İşte bu arada, İhsan bir
adamın karşı kaldırımına
durup kendine baktığını
gördü. Adam hiç oradan
ayrılmıyordu, hep İhsan'ı di-
ki ediyordu... Kimdi bu
adam?... Polis mi?... Polis
olsa gelip yakalardı...

İhsan boşverip işine de-
vam etti. Saat beşte aya-
ğa kalktı. Cömelmekten
dizleri uyuşmuştu. Sonra
akşama doğru hem gelen
geçen azalmıştı, hem de
ruzgâr çoğalmıştı. Paralar
cebinde decek kadar ağır-
dı. İhsan paraları şapka-
sının içine doldurdu. Son-
ra caddeyi tuttu. Bir kuy-
tu köşe bulup sayacaktı...
Dilencilik böyle tatlı bir
iş olduğunu bilseydi çok-
tan başlardı. Saat oniki-
den beşe kadar aşağı yu-
karı bir kilo para toplamıştı...

Yenicami'nin arkasına
dolandı. Parka oturdu.
Şapkasındaki paraları say-
maya başladı. En çok yir-
mibeş kuruş atılmıştı. On
dakika içinde İhsan tam
tamına yüzseksen lira top-
ladığını hayretle gördü...

— Beş saatte yüzseksen
lira... Çok tatlı iş bu be-
— Tatlıdır... Hele sa-

SUAVİ SÜALP

bahtan otursaydın sağla-
ma ikiyüz elli liran vardı.

İhsan ülkere döndü...
Yanına o adam oturmuş-
tu. Hani kendisini dikiz-
leyen şişman adam... A-
dam sırtarak, İhsan'ın ar-
kasına vurdu:

— Tipin çok müsait...
Yeni tip dilencisin... Son-
ra gözlerindeki mâna ve
hareketlerin dilencilik için
biçilmiş kaftan...

— Teşekkür ederim...
Siz galiba beni seyreden
adamsınız?...

— Aferin iyi bildin...
Şimdi komisyonumu ver
bakalım... Yüzde altmış...

— Ne komisyonu?

— Dilencilik komisyonu.
Ulan adamı Köprü üstün-
de bedava dilendirirler mi
keriz?

— Fakat dilenen benim.
Şöze ne diye para verece-
ğim?

— Sen yenisin. Teşkilâ-
tı bilmiyorsun. Ben komi-
te namına para toplarım.

— Ne komitesi?

— DİKÖM... Yani dilen-
cilik komitesi... İstanbul'da
bütün dilenciler bu komi-
teye bağlıdır. Yoksa di-
lenemezler...

Fakat dilencilik keyfli
bir iş... Ben izzeti nefsi-
mi, gururumu, aile şere-
fimi ayaklar altına alayım,
sabahtan akşama kadar a-

yaz altında avuç açayım,
sonra komiteye yüzde alt-
mısını vereyim... Olmaz
böyle şey beyefendi...

Adam ağzında ayva ez-
mesi varmış gibi güldü:

— Yaaa... demek komi-
teye girmeyip serbest ça-
lışmak istiyorsun?...

— Evet... Bu daha işime
gelir...

— Bunda kararlı mısın?

— Elbette... Benim bile-
ceğim bir şey değil mi?...

Şişman adam, İhsan'ın
gözlerinin içine acayip
bir şekilde baktı:

— Tabii kendi bileceğin
iş... Yalnız bu dakikadan
sonra dilencilik unut...

İhsan paraları şıkırda-
tarak güldü:

— O da kendi bileceğim
iş... Unuturum unutmam
kimseyi alâkadar etmez...

Adam bir an bir şey söy-
lemedi... Sonra eliyle bir
işaret yaptı. Birden neren-
den çıktıkları belli olma-
yan iki iri yarı adam pey-
da oldu. İhsan'ın üstüne
atıldılar ve göz açıp kapa-
yınca kadar bir zaman
içinde zavallı mirasyediyi
buruşturdular...

Adamlar işlerini çok iyi
bildiklerinden İhsan'ı bir
kaç hafta ayağa kalkama-
yacak bir biçime soktular.
İhsan hayal meyal parala-
rın alındığını ve boğrutne
son bir tekme yediğini
hissetti... Veee en son o-
larak da hayal meyal şiş-
man adamın sesini işitti:

— Komiteyle çalışmaya
karar verdiğin gün Mevlâ-
nekapı'ya gel...

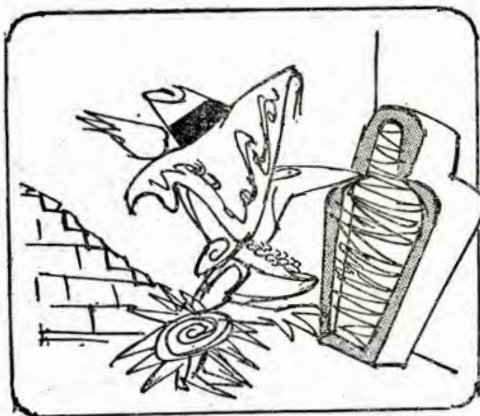
İşte dilencilik bile bü-
yük şebekelerin elinde ol-
duğunu bilmeyen İhsan,
ölmek için büyük bir
çaba sarfetmiş ve biraz a-
yaklanınca doğru Mevlâ-
nekapı yolunu tutmuştu.

Artık o da komitenin
faal bir azasıydı...

İhsan bir de şunu anla-
mıştı: Zahmetsiz, avanta-
dan hiçbir surette para
kazanılmaz... Sade kendi-
ni değil, toplumu da dü-
şüneceksin...

İhsan şimdi dilenci ko-
mitesinin ikinci başkanı-
dır. Uç apartmanı vardır.
Ve elli beş yaşında toplu-
ma yararlı bir adam ol-
manın gururunu taşımak-
tadır!

ASORTİ HAZİYE

YELPAZE

İnce yerinden kopsun!

İNSANLARI seksten de, politika-
dan da çok ilgilendirebilen tek
konu paradır. Ve o konuda e-
dilmiş sözlerin belki de en tuhafı
hemen her gün duyduğumuz bir
bedduadır:

— Paranın gözü çıksın!

Olmayacak bedduaya âmin deme-
nin anlamı yok tabii. Paranın gözü
olmadığına göre, çıkması da söz ko-
nusu değil. Tersine, para her gün
kendisinin peşinde koşan milyarlar-
ca insanı gözü çıkmıştan beter et-
mekte.

Yalnız züğürtlerin durumunu dü-
şünerek söylemiyorum bunu. Cüzda-
mı şişkinler de o şişikliği elde et-
mek yahut korumak için çoğu kere
insanlıktan çıkmak zorunda kalıyor-
lar.

İnsanın insanlıktan çıkıp bir çe-
şit nesne durumuna gelmesi ya da
başkalarını o durumda görmesi ben-
ce en tüyler ürpertici dehşet olayın-
dan daha korkunçtur. Emirindeki er-
leri insan gibi görmeyip etten yapı-
ma birer savaş robotu saymaya baş-
layan bir komutan, hastasının ken-
dine hemcins olduğunu unutan bir
cerrah, bütün insanları birer para
torbası yerine koymaya alışmış bir
banker benim gözümde canavarların
en tehlikelilerindendir.

Eskiden oturduğum yerde böyle
şeyleri düşünüp hırslandırdım. Şimdi
para avcılarından biri üstüme gel-
medikçe öfke enerjimi genel hedef-
lere yöneltmeye çalışıyorum.

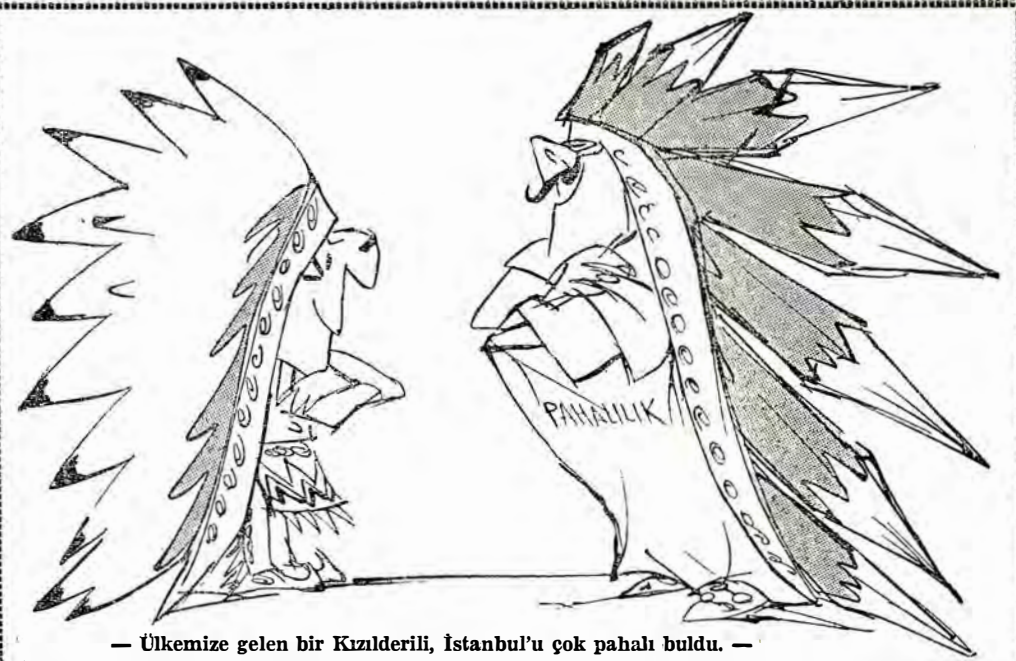
Geçen hafta Amerika'nın namılı si-
gorta şirketlerinden Puritan kum-
panyasının yolladığı bir satış bro-
şürü kıktı postadan. Keşke okuma-
saydım mereti. Bitirdiğim zaman
kendimi masadan daha cansız, da-
ha insanlık dışı bir «şey» gibi his-
settim.

Zaten garip meslektir sigortacılık.
Oturup hemcinslerinin başına gele-
bilecek felâketleri düşünceksin, ih-
timal hesapları yapacaksın, sonra
her birine fiyat biçip müşterileri ara-
yacaksın!

Puritan şirketinin uzmanları işle-
rinin iyice enli olacaklar ki sağlık
alanındaki irili ufaklı bütün belâla-
rın inanılmaz derecede ayrıntılı bir
listesini çıkarımlar.

Sigortalandıktan sonra kanser o-
lursan şu kadar, kalb krizi geçirir-
sen şu kadar, ne idüğü belirsiz bir
illet yüzünden hastahaneye kaldırı-
lrsan şu kadar öderlermiş. Kaza
sonuçlarına gelince:

Ellerinden birinin baş ve işaret
parmakları koparsa bu belânın de-
geri 750 dolarmış. Tek gözün çıkar-
sa 1000, iki gözün çıkarsa 3000 dolar

— Ülkemize gelen bir Kızılderili, İstanbul'u çok pahalı buldu. —

veriyorlar. Bir el ve bir ayak kopar-
sa 1500, iki el veya iki ayak kopar-
sa 3000 dolar lütfedilecek.

Çeşitli kombinezon ihtimalleri de
bir bir hesaba katılmış. Bir el k'op-
masıyla bir göz çıkması, iki el ve
bir ayak kopması, iki ayak ve bir
el kopması gibi ihtimallerin hep ay-
rı ayrı para değerleri var.

Bu değerler nasıl biçilmiş, anlaya-
madım. İnsanlar gerçekten «şey» ol-
madıklarına göre, uzuvlarının fiyat-
ları kendilerinin onlara verdiği de-
ğer uyarınca değişmez mi? Futbol
oynamaktan hoşlanan birinin tek a-
yağı tek gözden, piyano çalmak ist-
eyen bir başkasının tek parmağı
bir ayakta pahalı sayılmaz mı?

Sonra, kazaya belâya karşı sigor-
talanması gereken uzuvlar yalnız bu
uzmanların aklına gelenler mi-
dir? Kopmasından korkulacak baş-
ka tarafı yok mudur kişinin?

Broşürün sonunda da büyük ikra-
miye kabilinden en önemli vaad var:
Ölürsem bütün cenaze masrafları ö-
deniyor. Amerikan cenazeleri ırice
bir servete patladığına göre, ger-
çekten cömertçe bir teklif bu.

Hey gidi para hey...
Ölmeden kendi cenazesine buyur
ediyor insan!

Bakalım bizimki mi önce kalka-
cak, parayı insandan üstün tutan
düzenlerin cenazesi mi?

Refik ERDURAN

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1973 — 1974 yılı yarışmasına seçtiğimiz dal: Mizah.

Ödül: Birinciye, 1500 lira

İkinciye, 1000 lira

Üçüncüye, 500 lira

Yarışma süresi: 5 Aralık 1973 — 1 Şubat 1974

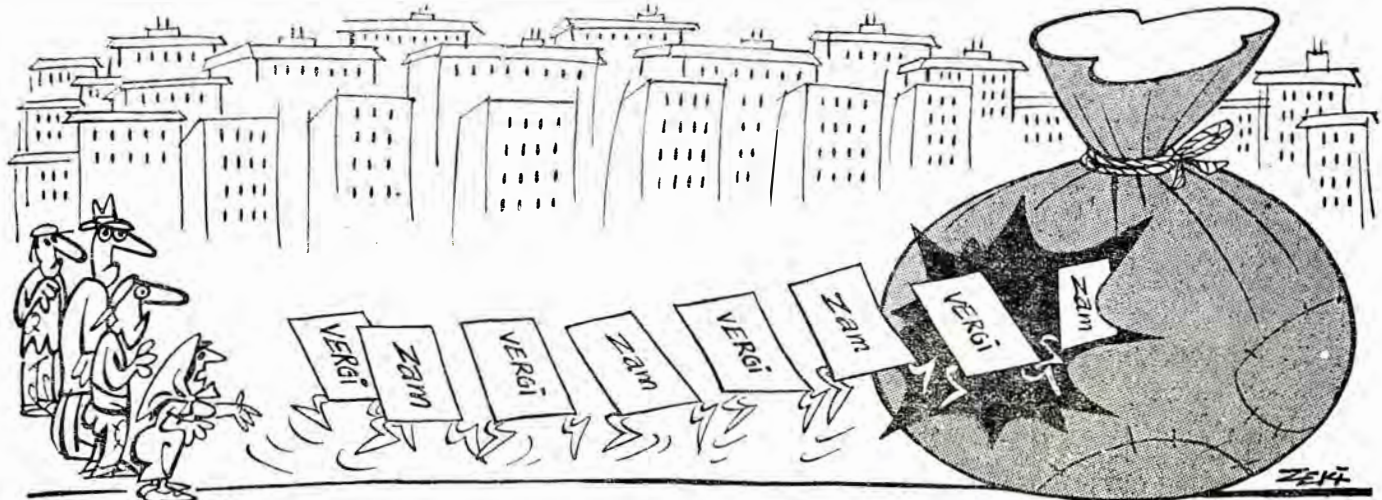
Mizah hikâyeleri, yergi, taşlama, alay, güldürü (komedi),
güldürücü fıkralar, röportajlar ve bunlar gibi olan her şey mi-
zahın içine girer. Bu nedenle sınırlamıyoruz. İstedığınız tür mi-
zah yazısıyla yarışmaya katılabilirsiniz.

Yarışmamızın kuralları:

1. Yazılar daktiloyle, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.
2. Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eser-
le de yarışmaya katılabilir.
3. Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında
açık isim ve adresin bulunması.
4. Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.
5. Takma ad kullananların, gerçek ad ve adreslerini bir baş-
ka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları.
6. Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» iba-
resinin konması.
7. AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine pos-
talanması.
8. Yazıların en geç 1 Şubat 1974 'arihine kadar elimize ge-
cecek şekilde postalanması.
9. Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanma-
mış olması gereklidir.

Hepinize başarılar dileriz, değerli okurlar.

Yeni bütçe 5,5 milyar lira açık. — Gazeteler —

— Bunlar bütçe açığını biraz kapatır ama, bizimkini de biraz daha açar!..

SİZİN İÇİN

ZAMANE ÇOCUĞU

Otobüsle Ankara'dan Eskişehir'e gece yolculuğu yapıyordum. Yan tarafımdaki koltukta küçük kızı ile seyahat etmekte olan bir anne oturuyordu. Çocuğu uyursa Eskişehir'e vardıklarında kendisi için problem olacağını düşünen anne sık sık:

— Kızım sakın uyuma. Eskişehir'e varırken sana âbimin okulu-nu göstereceğim... diyordu.

Ben o ara biraz uyumuşum. Küçük kızın sesiyle uyandığımda otobüs Eskişehir'e girmek üzereydi. Küçük afacan:

— Anneciğim hadi uyan artık, hanı bana âbimin okulunu gösterecektin!... diye bağırıp duruyordu.

Soner OZANER
Yabancı Diller Eğitim Enst.
İngilizce Bölümü ANKARA

— Herif, elmalar orda değil!..
(Nuri BİLGİN)

DERS İSTİYOR

Adam evine girince kızına bir delikanlının aşk ilân ettiğini görür ve fena halde kızar. Bar bar bağırarak:

— Ben sana şimdi nasıl aşk ilân edildiğini gösteririm, der.

Delikanlının gözleri sevinçle parlar:

— Aman ne iyi edersiniz amca, saatlerdir ona bir türlü «evet» dedirtemedim! diye karşılık verir.

Köksal AVCI
19 Mayıs Mah. Okul Sok. No: 204
Kozlu/ZONGULDAK

ÇİGNEMEDEN YUT

Küçük Server heyecanla annesinin yanına elinde dolu bir bardak suyla koştu:

— Anneciğim, şu mektubu mümkün oldu-ğu kadar çiğnmeden yut, olur mu?

Annesi merakla sordu:

— Nedir bu, ilaç mı, yoksa reçete mi?

— Hayır anneciğim, siz ikidebir, «Kardeşin karnımda boyuna tekme atıp duruyor» demiyor musunuz? İşte ona uslu durması için mektup yazdım da...

Sermet SOMUNKIRAN
Tepegöz Yol Sokak Oz Apt. Daire: 5
Çiftelavuzlar/Göztepe

— Mevlânâ bütün dünyada anılıyor. —
(Seçkin TEMUR)

KOLTUK AŞKI

Koltukçuğum, sen benim, ümidim emelimsin,
Canım, kanım, damarım, hayatım her şeyimsin.

Koltukçuğum seni ben, değişmem dünyalara,
Sensiz güneş doğunca, küserim semalara.

Dünyanın güzelleri, en dilber genç kızları,
Senden cazip olamaz, seçilen yıldızları.

Senin için kürsüde, her gün nutuk atarım,
Senin için bağırır, öter atar tutarım.

Senin için teyplerden, sesimi okuturum,
Senin için su içer, ağzımı kuruturum.

Ey hayatın iksiri, keyflerimin dumanı,
Seninle mümkün ancak, kahkahanın tufanı.

Ey gönlümün baharı, ömrümün tek çiçeği,
Rüyaların cenneti, hurisi ve meleği.

Ey çiçekler çiçeği, hayâlimin buketi,
Sensin benim hayatım, ömrümün bereketi.

Ey define kaynağı, gönlümün tek incisi,
Sensin benim ilk aşkım sevdamin birincisi.

Eğer benim olursan, feleği müretirim,
Aksi halde felâket, göbeği ertirim...

MÜSLÜM ÖRENEL

Yazısız

(Mahmut KARATOPRAK — Topkapı/İstanbul)

HIKÂYE

Adamın biri...
İşi, gücü yoktu, parka gitti.

Oturdu, bir banka;
Baktı; kızlara;
Baktı; ağaçlarda sevişen kuşlara.

Derken;
Beklenmeyen şey oldu;
Bir çift mavi göz gördü, ona bakan...
Şaşkın, durdu.

Bakıştılar.
Anlaştılar.
Parktan kolkola çıktılar...

Artık işsiz-güçsüz değil adam;
Ama her zaman parkta;
Çevresinde mavi gözlü çocuklar.

METİN PÜTMER

GARANTİ

Yakışıklı bir delikanlı, babası çok zengin olan bir kızla tanıştıktan sonra evlenmeye karar verirler. Genç delikanlı kızın babasından istemeye gider. Kızın babası, delikanlının efendiliğini ve hoş esprilerini beğenir. Sonra da:

— Hoşlandım oğlum senden, der. Yalnız bir şey soracağım. Her halde istikbalini garanti altına almışsındır?...

Delikanlının yüzü kızarı ve utanarak:

— Valla... efendim... Eğer kızınız durumunuz hakkında yalan söylemediyse evet. İstikbalimi garanti altına aldım...

Erdal KARASU
Karayar Mah. No: 29 — GÜRÜN

TELEFON EDERİM HA!

Meyhaneden çıkan sarhoş evine giderken sokakta düşüp kalır ve sızar.

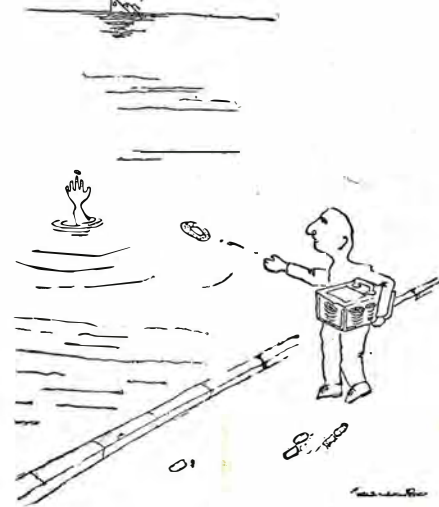
Devriye gezen iki polis memuru, sokakta yatan adamı ölmüş sanarak yanına yaklaşır ve sarhoş olduğunu anırlar. Ona seslenerek yerden kaldırmaya çalışırlar. Fakat rahat bir şekilde uyuyan sarhoş, sesleri işitince gözlerini açmadan:

— Beni rahatsız etmeyin, şimdi telefon eder polis çağırırım! der.

Tekrar seslenince gözlerini açan sarhoş adam polisleri görünce hemen ayağa kalkıp:

— İyi ki geldiniz, ben de size telefon edecektim... der.

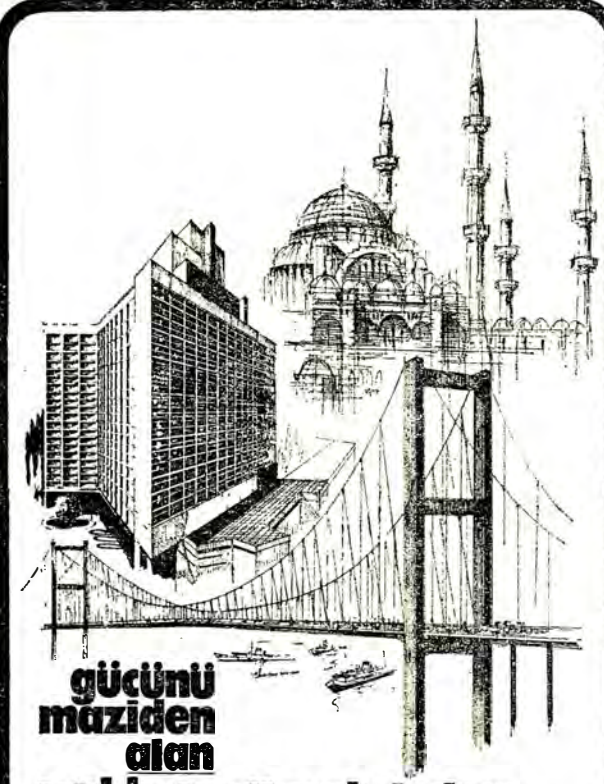
Öğret. Şaban GÜLER — Küre/KASTAMONU

Yazısız

(Atilla ÖZER — Ankara)

**gücünü
maziden
alan
istikbale güvenle bakan**

**TÜRKİYE
VAKIFLAR
BANKASI**

(Basın: 20384 - A - 60206 — 204)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi, san-
timî 35 lira, iç sayfalar 45 lira.
Fiyatı: 150 kuruş.

yara
yanık
sivilce
egzama
uçuk
traş
sonrası
ve deri
iltihapları
için
**LÖKMAN
DERİVİT**

(Benson Reklam: 31 — 207)

SAGLIĞINIZ İÇİN

daima
Panason
içiniz

PANASON

Yediden Yetmiş Herkesin Çayı

(Benson Reklam: 30 — 206)

**Cumhuriyet döneminde
TÜRK MİZAHİ**

Hazırlayan: **AZİZ NESİN**

Cumhuriyet dönemindeki en önemli 55 mizah yazarı-
nın hayatları, sanatları üzerine yorumlar ve seçilmiş
en güzel mizahi eserleri... 70 ünlü yazar 55 mizah
yazarını anlatıyor.

Bu eser, **AKBABA'nın CUMHURİYETİMİZİN 50.
YILDÖNÜMÜ ARMAĞANIDIR.**

5 renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiyatı 30 lira.

BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Genel dağıtım: **BATEŞ**

Adlarımız... Soyadlarımız... ERHAN TİĞLİ

— 21 —

ZİHNİ: Zihinle ilgili, kafasını ça-
lıştıran anlamına gelen bir erkek a-
didir. Eskiden çocuğumuz kafalı ol-
sun diye bu adı koyarlardı çocuk-
larına analar, babalar. Bugün pek
koyuyorlar. Çünkü iş ayağı düş-
tü. Ayaklarını çalıştıranlar daha iyi
yaşıyor.

«Zihni dert elinden her zaman ağlar
Vardım ki bağ ağlar, bağban ağlar,
Sümbüller perişan, güller kan ağlar
Şeyda bülbül terkedeli bu bağı.»
(Bayburtlu Zihni)

ZİYA: Işık, aydınlık anlamına ge-
len Arapça bir erkek adıdır.

«Milyonla çalan mesned-i izzetle
şerefras
Birkaç kuruşu mürtekinin cay-ı
kürektir.
İman ile din akçedir erbab-ı

gınada
Namus u hamiyet sözü kaldı
fukarada»
(Ziya Paşa)

ZUHURİ: Görünme, türeme, mey-
dana çıkma, belli olma anlamına ge-
len Arapça bir erkek adıdır. Orta
oyununda taklitçi, komik kişidir.

ZÜHDÜ: Perhiz etme, kendini ibâ-
dete verme ve bunlarla ilgili anla-
mına gelen bir erkek adıdır. Arap-
çadır. Eski edebiyatta ham sofuluk
olarak görülür ve böyle kişiler ya-
rılırdı.

SOYADLAR

Eskiden soyadı yoktu. Oğuzlarda
herkes boy'unun adıyla anılırdı. Son-
ra aile adı soyadı oldu ve arkasına
oğlu zade gibi ekler getirildi: Kör-
oğlu, Recaizade gibi...

Tanzimat'tan sonra ise küçük ad-
dan sonra baba adı getirilmeye baş-
landı. Ama bu da sürmedi. Gene ki-
şiler birbirine karıştırılıyordu. Oysa
batılılarda herkesin bir soyadı
vardı. İşte bunun içindir ki Atatürk
tarafından 28 Haziran 1934'te bir
soyadı kanunu ortaya kondu ve Meclis
bu kanunu kabul etti. Her
Türk'ün öz adından başka bir de
soyadı taşıması gerekli görüldü. 2
Temmuz 1936 tarihine kadar her ai-
le başkanı bir soyadı seçerek nüfus
cüzdanına kaydettirdi. Böylece her-
kesin bir soyadı olmuş oldu.

Ama çoğu kişiler, soyadlarını soy-
larına göre değil de kendi özellik-
lerine, isteklerine göre ya da ismar-
lama; yakınlarına, büyüklere, nü-

fus memuruna danışarak aldılar. Büyük
bir kısmı ilerisini düşünme-
di, bu soyadı yalnız kendisinin ola-
cak, sürmeyecek sandı ya da işin
bu kısmını aklına getiremedi. Bu
yüzden kimi soyadları kişilere pek
uymaz, gülünç, yapmacık gelir. O ki-
şinin özelliğini belirtmez. Sözel, işi,
adam berberdir. Soyadı olarak ber-
berlikle ilgili bir sözcük seçmiştir.
Ama oğlu başka bir mesleği seçer,
o soyadı onda sırtır. Değiştirmek
istese baba kızar. Zaten uzun ıstır
bu. Böylece atsan atılmaz, sat-san
satılmaz. Diyelim ki babanın soyadı
«Traşçı», oğlu milletvekili aday. Bu
soyadla onu kim ciddiye alır da oy
verir, sözünü dinler, attığı nutuğu
önem verir?... Sözel, işi çocuk tem-
belli biridir. Ama soyadı «Çalışkan»
dır... Kendisi ne iş ne dış yapı ba-
kımından Türk özelliği taşımaz, ama
soyadı hem de «Öztürk» tür!...

Kendisi doktor olduğu halde soy-
adı «Nalbant», «Semerci», kendisi
kadın olduğu halde soyadı «Erkek»,
«Sakallı», «Bıyıklı»; vücudu cılız,
sesi incecik olduğu halde soyadı
«Aslan», «Kaplan», «Gürses» olan in-
sanlar çoktur. Bir de şu var. Adam
sapasız. Soyadı kusurlu: «Kam-
bur», «Topak», «Çolak» vesaire...

Şöyle de oluyor: Önce iyi anlama
gelen soyadı kötü anlama gelmeye
başlıyor. «Keleş» güzel anlamına ge-
lirdi. Bugün alay konusu. Sanki kel
sözcüğünden türemiş sanılıyor. Yos-
ma da güzel demek. Ama kimi yer-
lerde iffetsiz kadın anlamına gelir.
Bu soyadını alacak olanın vay başı.
na geleceker. Hiç unutmam, il-
okuldayken öğretmenimiz, kızın bi-
rine: «Kız, yosma!» demişti. Kız
başlamasını mı hüngür hüngür ağla-
maya. Öğretmenimiz bu sözcüğün
«güzel» anlamını taşıdığını söyleye-
rek kızı zor susturdu...

Tersi de var. Sözel, işi «Yavuz»
sözcüğü eskiden kötü anlamda 'miş.
Hattâ şöyle bir söz var: «Ne yavuz
ol, asil, ne yavaş ol, basıl», ama bu-
gün bu soyadını taşıyan övünür.

Kimi soyadları doğadan alınmış-
tır. Örnek: Dağ (Akdağ, Dağlarca,
Dağı, Dağcı, Şardağ). Tepe (Akte-

**Her nevi
kalem
için
en iyi
mürekkep**

**PARKER
SUPER Quink**

(İlanlık: 3559 — 205)

pe, Tepeli, Tepecik, Boztepe, Karlıtepe). Taş (Aktaş, Karataş, Taşçı, Taştan). Kaya (Karakaya, Akkaya, Kayalı, Kayacık, Kayataş, Sarpaya, Çetinkaya, Sivrikaya, Yumuşakaya, Sertkaya). Gök (Gökay, Gökay, Göksel). Bulut (Akbulut, Karabulut, Gökbulut). Yıldız (Akyıldız, Ayyıldız, Yıldızeli). Ay (Doğanay, Gülenay, Sevenay, Aydoğan, Akay, Güray). Hava, Güneş, Bayır, Ova, Çayır, Bitki...

Kimisi soyadları hayvanlardan almıştır. Örnek: Aslan (Bozaslan, Aslanhan, Güraslan) Kaplan. At (Kırat, Alat, Atlı, Atçı, Akat, Beyatlı). Kurt (Bozkurt), Kartal (Karakartal). Pars, Balık, Sülün, kış çeşitleri (Karga hariç! Bülbül dahil...). Koç, Arı, Karaca, Ceylan, Karınca, Yengeç... Bu arada kedi, köpek düşkünlüleri çok olduğu halde bu hayvanları soyadına layık görme rastlamadım. Yalnız pek sevimli bir hayvan: «Çakal» soyadı olmuştur birtane.

Soyadını ışıktan alanlar da epey fazladır: Işık, Işıyan, Iştan, Işıl, Nur (Nuran, Nurcan, Nurkan, Nurdan, Nursan, Nurşen, Nurhayat, Nuryay...)

Kimisi doğduğu büyüdüğü ya da sevdiği yerin, memleketin adını soyadı olarak alır: İstanbul, Ankara, İzmir (Mübecceci İzmirli), Bolu (Osman Bolulu), Usak (Halit Ziya Uşaklıgil, Ömer Bedrettin Usaklı), Ürgüp (Fikret Üretip), Selçuk (Münir Nurettin Selçuk), Gölpinar (Abdulbaki Gölpinarlı), Asya (Arif Nihat Asya), Anadolu, Ege, Akdeniz, Karadeniz...

Kimisi sevdiği rengi almıştır soyadı olarak: Sarı, Ak, Mavi, Yeşil, Kara. Al renkler bol bol geçer ya tek başına ya da önüne sonuna bir sözcük alarak...

Kiminin soyadı «Oğul» ludur: Karasmanoğlu (Yakup Kadri), Evliyaoğlu, Karaahmetoğlu, Vahaboğlu, Muhteremoğlu, Hachasanoğlu, Salıhoğlu, Hasanhocaoğlu ve bir de Uşunkavakaltındavaturuyuroğlu... Evlât kız olsa dahi bu «oğul» lu soyadı taşımak zorundadır evleninceye dek. İlkokuldayken bir kız arkadaşımız vardı, soyadı «Bavramoğlu» idi. Kendisiyle «oğlan» diye alay ederdik. Çünkü insanın akına «oğlan» deyince oğlan geliyor hemen...

Soyadı meyveli olanlar da vardır. Örnek: Portakal, Ayva, Turunc, Çilek, Elma, Kiraz vesaire... Ama hiç «Armut» a rastlamadım. Kimbilir, armut hakaret aracıdır da ondan mı, yoksa armudun iyisini ayı yer de ondan mı?...

Ağaçlardan, çeşitli bitkilerden de soyadı vardır. Örnek: Pamuk, Zeytin, Susam, Kabak (Kabaklı, Kabakçı), Cınar, Servi, Kavak, Fındık (Fındıkoğlu)...

Kimisinin soyadı madenlidir. Örnek: Demir (Demirel, Demirbilek, Demirdöven, Demiral, Demirayak, Demirer, Demiroğlu, Demirkol, Kuşdemir, Taşdemir); Altın (Altınay, Altınay, Altınsoy, Altıntaş); Gümüş (Gümüşay, Gümüşay, Gümüşel, Gümüşpala); Elmas, Bakır, Tunç (Tunçel, Tunçer, Ertunç, Tunçalp); Kalay...

Yön gösteren soyadları da vardır. Örnek: Doğu (Yaşar Doğu); Güney (Yılmaz Güney); Kuzey, Batı. Sol (Solak) vardır ama sağ ve salak olan soyadına hiç rastlamadım.

Çiçekli soyadları da pek boldur: Gül (Gülseren, Gülçimen, Gülşen, Şengül, Akgül, Algül, Güllük); Mene, Karanfil, Yasemen, Zambak, Sümbül, Menekşe, Lale, Papatya...

Er'li soyadlar da az değildir: Erdi (Dinger), Aker, Kutlu, Baler, Kenter, Taşer, Alper... Kahramanlık, yiğitlik ifade eden soyadları: Alparslan, Yiğit (Koçyiğit), Serdengeçti, Levent, Efe, Zeybek, Cilâsın, Kahraman, Cesur, Korkmaz...

(Devamı var)

Beterin beteri

Genç evillerin bir yavruları dünyaya gelmişti. Bebek bütün gece durmadan ağlıyor, mahalle halkının gözüne uyku girmiyordu. Sonunda, «Bu böyle olmaz» diyen anne, komşularının rahat uyuması için kendi uykusunu feda ederek yavrusuyla ilgilenmeye başladı. Ninni söyledi, çocuk susmadı. Masal anlattı, susturamadı. Son çare olarak başladı şarkıya.

Ertesi sabah genç babanın yolunu kesen bir adam, komşularına:

— Günaydın sinyor, dedi. Gece toplandık ve sizinle ilgili şu kararı aldık: Mümkünse eşiniz şarkı söylemeyi bıraksın, çocuk rahatça ağlasın!

— Kumandanım.. hemen takviye gönderin!..

Ayıkla pirincin taşım

Genç adam berberde hem traş oluyor hem de güzel kıza manikür yaptırıyordu. Bir aralık kıza takıldı:

- Çok güzelsiniz matmazel.
- Teşekkür ederim efendim.
- Bu akşam yemeği benimle yer misiniz?
- İmkânsız efendim, ben evliyim.
- Ne olur! Kocanıza bir yalan uydururuz.
- Ne duruyorsunuz, uydurun öyleyse...

Kocam yanınızda, yüzünüzü traş ediyor!..

Saç ilacı

Berber dükkânına hisımla giren müşteri:

— Beni aldattınız, dedi. Hani verdiğiniz ilaç sayesinde saçlarım gürleşecekti?

Berber, sükunetle cevap verdi:

— Sizi aldatan yok... O harikulâde bir ilaçtır. Ama olumlu sonuç almak için en azından beş şişe kullanmanız gerek.

Müşteri yumuşadı:

— Peki, bir şişe daha verin öyleyse.. beş olsun. Ama şunu belirtirim ki, bu son içeceğim şişe olacaktır.

— Tüh, be.. yine konserve!..

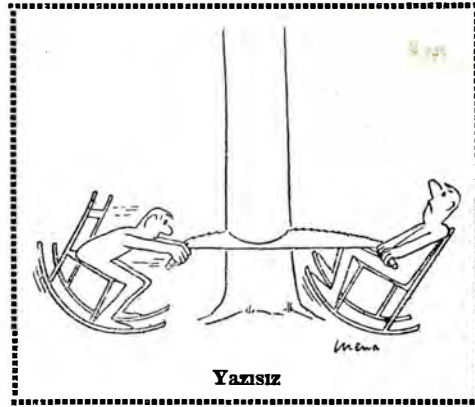

Yazısız

Tatil mektupları

«Sevgili ebeveynim, Dün öğretmen bize çocukların dünyaya nasıl geldiklerini izah etti. Bana yalan söylediniz şimdiye kadar Hepinizi öperim.»

«Sevgili babacığım, Her gün yaya olarak uzun yürüyüşler yapıyoruz. Lütfen bisikletimi yollayınız.»

Yazısız

Pratik tedavi

Dişi ağrıyan adam, doktora gidiyordu. Yolda bir arkadaşına rastladı:

— Çok fenayım, dedi. Dişimi çektireceğim.. Çok ağrıyor...

Arkadaşı teselli etti:

— Geçmiş olsun. Diş ağrısı çok kötü bir şeydir bilirim. Benim dişim de ağrıyordu geçende. Ama ben dişçiye gitmedim. Karım yanağına oğdu başımı okşadı. İnanmıyacaksınız ama, dişimin ağrısı hemen geçti.

— Ne kadar fevkalâde bir şey! Hanımın nerede şimdi, evde mi?

Sinema çapkınları

Perdede oynayan filmi bırakıp öpüşmeyi tercih eden gençlerin hareketlerinden rahatsız olan arkadaş koltuktaki seyirci, erkek arkadaşın omuzuna dokunarak sordu:

— Evinizde yapamaz mısınız bunu?

Genç adam cevap verdi:

— Evde yapmayı ben de çok isterdim ama, ne yazık ki buna imkân yok!

— Neden?

— Evde karım var da ondan.

Son arzu

Rahip, idam mahkûmuna sordu:

— Son arzunuz nedir?

Mahkûm hasretle içini çekerek:

— Bir dünya gezisi yapmak ve bu cezaevine bir daha dönmemek, diye cevap verdi.

Dalavere

Arkadaşını ziyarete gitmişti. Salonda gördüğü güzel bir televizyonu göstererek:

— Ne kadar güzel bir televizyon var, dedi. Onu nasıl elde ettin?

— Bir eşya piyngosunda...

— Büyük ikramıyeyi mi kazandın?

— Hayır. Ama çekilişi idare eden bendim.

Dünya Karikatürleri

-HER YERDE DOSTUN VAR AMA, GE-
ZEKLİ OLANLAR ARASINDA YOK!

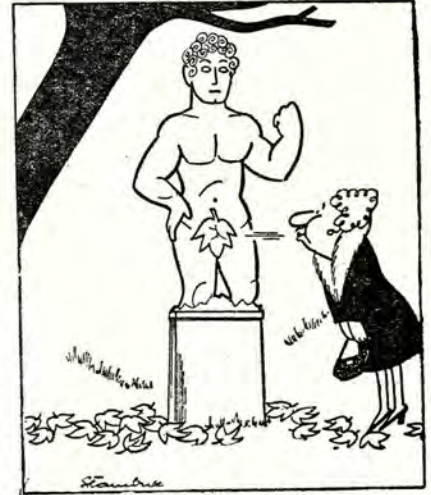
-DANSI BOŞVER, AYAKLARIM AĞRIYOR. FİLMLER
DE KÖTÜ... İLK TEKLİFİNİ KABUL EDİYORUM!.

-AFEDERSİNİZ, ÖĞRETMEN OLDUĞU-
NUZU DUYMUŞTUM AMA JUDO ÖĞ-
RETMENİ OLDUĞUNUZU BİLMİYORDUM!

YAZISIZ

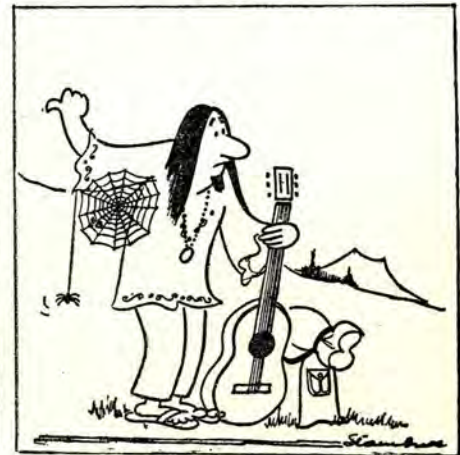
YAZISIZ

-TEŞEKKÜRLER!..SEKS HAKKIN-
DAKİ BİLGİMİ ARTTIRDINIZ!..

YAZISI ÜSTÜNDE

YAZISIZ

İş Bankası

33 090 talih - liye 20 Milyon! Bu gü - zel

Şölen

fırsattan ya - rar - lan - mak için

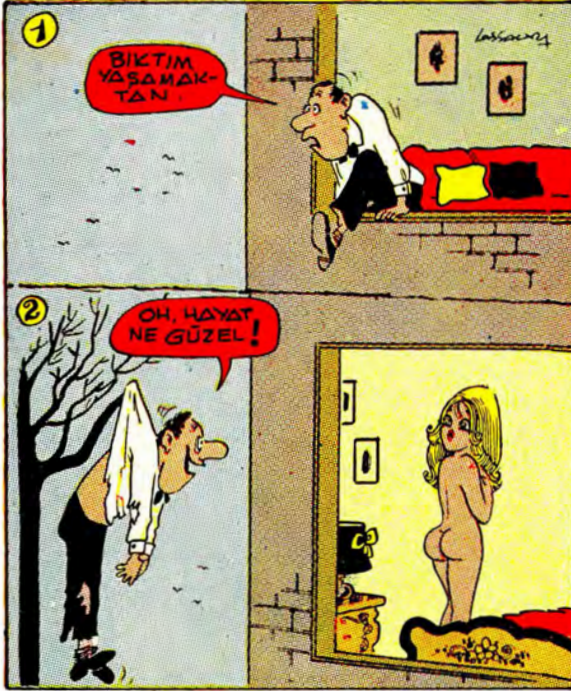
Bir Çekilşte

ta - sar - ruf - ları - nızı 31 A - ra - lık akşa - mı - na

20 milyon

kadar İş Banka - sın - da top - la - yınız.

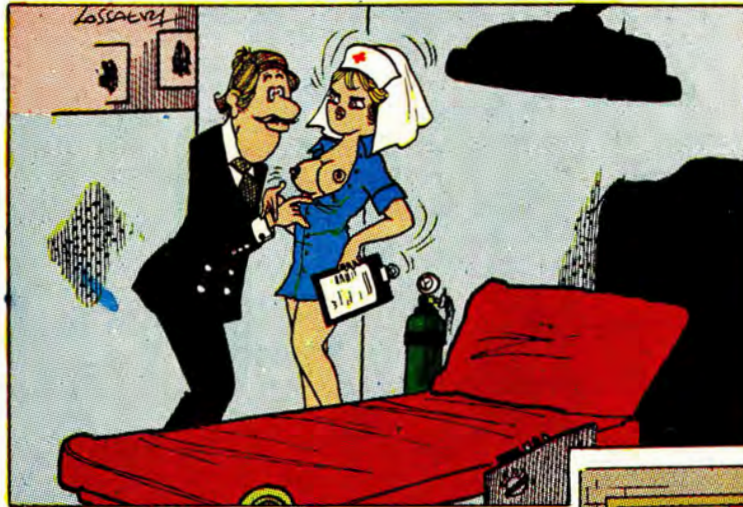
Akbaba

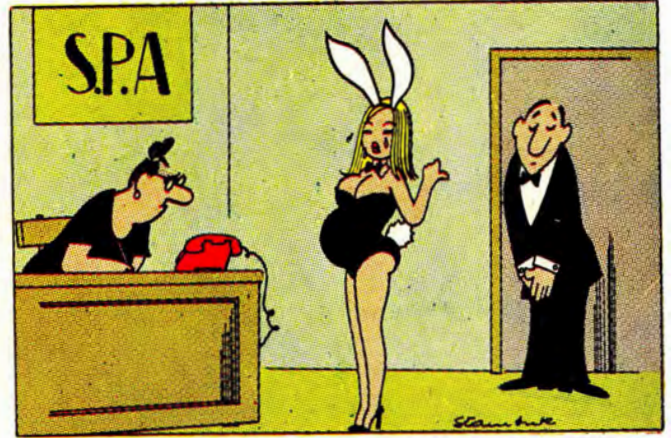
YAZISIZ

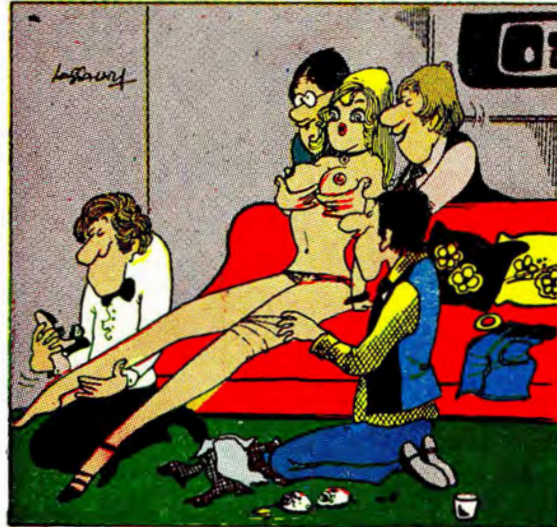
YAZISIZ

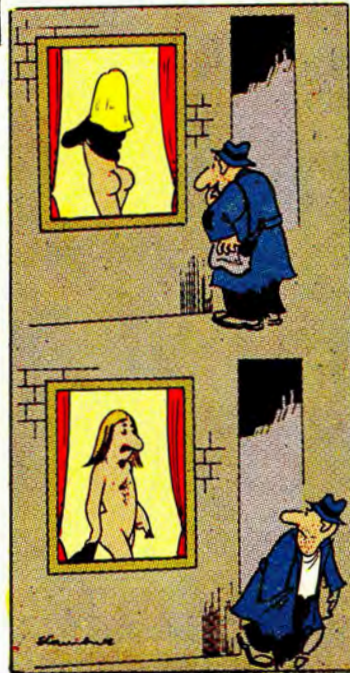
-HEY! SİZE "BENİ SOYUN," DEMEDİM,
"SİZ SOYUNUN," DEDİM!

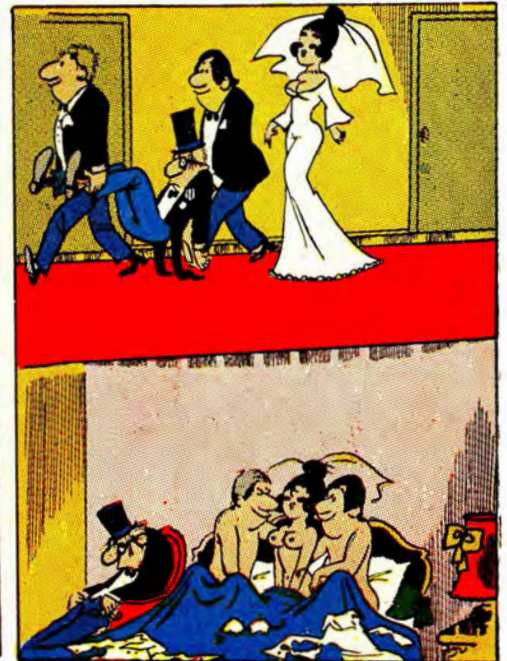
YAZISIZ

-NASIL, TAM EĞLENMEYE BAŞLA-
DIĞIMIZ SIRADA EVE GÖTMEK Mİ?

YAZISIZ

YAZISIZ